

do podzemí. Příprava na tuhle chvíli mu zabrala dobrý měsíc.

Po rozpadu Klikářů na to zůstal sám, ale vzdát to? To rozhodně ne.

Druhý voják z hlídky teď bude na opačné straně uzavřeného areálu rozhledny Krkavec. Alespoň tedy podle jeho dosavadního sledování. Odtáhl větev, která se na první pohled jevila naprosto nevinně. Jako by jen spadla ze stromu a zůstala opřená o plot. Bohaté dubové listí spolehlivě zakrylo Lukášovu dosavadní práci. Ještěže jsou vojáci takoví ignoranti a nevšimli si, že kam oko dohlédne, žádný dub neroste.

Mladík se protáhl pod plotem dírou, jejíž vyhrabání mu zabralo skoro tři noci. Zběžně zakryl průlez a vyrazil obloukem kolem rozhledny ke vchodu do podzemí. Toho podzemí, kde před víc než půl rokem svedl Klub Klikářů svůj slavný boj o Krkavec.

No, slavný. Slavný by byl, kdyby se jejich vítězství podařilo korunovat pořádnou slávou a zásluhami. Místo nich se jim dostalo důrazného upozornění, že jejich verze příběhu rozhodně nesmí spatřit světlo světa. Tedy dostalo se jejich rodičům. A ti zase důrazně upozorňovali je.

Oblast rozhledny na Krkavci zajistila armáda a celou zimu se nebylo možné ke kopci ani přiblížit. Teprve zjara aktivity armády polevily a omezily se prakticky jen na hlídkování, takže Lukáš mohl konečně pokračovat ve svém pátrání. Bohužel sám. Smutně si povzdechl, když si vybavil nenápadný rozpad jejich klubu.

Po vítězství na Krkavci vypadalo jejich přátelství pevně a nezníčitelně. Byli jako mušketyři. Připravení

vybojovat všechny nadcházející bitvy ve společné řadě a krvácet jeden za druhého. Stačilo ale pár měsíců dobře mířeného nátlaku rodičů a nerozdělitelné trio bylo rozděleno. Ale Lukáš ostatním dokáže, že to zvládne i bez nich. Ještě budou škemrat, aby se zase mohli scházet a plánovat další vyšetřování.

Plížil se vpřed. Bylo to tu jiné, než si pamatoval. Vojáci pokáceli stromy a vymýtili keře a mladé stromky. Holá země byla překopaná, jak se pomocí bagrů snažili dostat ke vchodům do podzemí. *Sakra*, zaklel v duchu Lukáš. Jeho plán počítal s dostatkem míst k ukrytí, ale zpoza plotu, odkud obhlížel místo, nebyla změna patrná.

No nic, musí sebou hodit. Co chvíli se může objevit druhý strážný. Rozeběhl se po straně velké hromady vykopané hlíny.

Vtom se ozval ostrý hvizd píšťalky.

„Ty tam! Stůj!“

To ne!

„Říkám stůj, kluku!“

Rychlý pohled po hlase. Nad okrajem rozhledny pohyb. Přilba. Obličej a ústa otevřená ve výkřiku.

„Poplách!“

Lukáš vystřelil pryč, ale zakopl a spadl. Ostrá bolest ve dlani. Uslyšel dusot těžkých vojenských bot.

Lukáš se opřel o ruce a zvedl se do kleku.

„Ani se nehni!“

Mladík vyplašeně vzhlédl. Zíral přímo do temného otvoru hlavně samopalů.

...